

Ik was trots en ik genoot ervan, misschien en waarschijnlijk zelfs meer dan ik durfde toegeven.

Ik had geen behoefte om beter te willen zijn andere, maar omdat ik mezelf eindelijk kon overtreffen. Dag na dag ging ik in een stille wedstrijd tegen gisteren en vooral tegen mezelf.

Wat ik toen nog niet wist

Wat ik intussen leerde en vandaag kan, mensen lezen, begrijpen, meenemen en vooruithelpen, zat toen al ergens in mij. Maar het lag verstopt onder een dikke laag bewijsdrang, aangespoord door leidinggevend en organisaties die me als een ezel voor de kar spanden om nog rijker te worden.

Pas veel later begreep ik dat mijn echte kracht niet lag in targets of cijfers, maar in mensen.

Maar dat vertel ik later, want op dat moment was alles nog eenvoudiger.

Ik had eindelijk een plek waar mijn drive en mijn middelmatige verleden elkaar ontmoetten en waar ik kon winnen.

Vanaf die dag wou ik de beste zijn en ik was met minder niet meer tevreden. Ik geloofde eindelijk dat ik het ook kon worden.

Hoofdstuk 2 - Leven tegen 120 kilometer per uur op pure adrenaline

Het is vreemd hoe snel je aan een ander tempo kan wennen en waar de meeste mensen zeiden dat het oké was, was ik bezig met: "Komaan, vooruit, nog een sprint, nog een gesprek, nog een deal."

Nog, meer, extra... waren woorden die ik te vaak gebruikte en destijds leek me dat zelfs geweldig.

Dit was de periode waarin ik mezelf op 'race-modus' had gezet. Ik had geen rem of pauzeknop die ik eerder bestempelde als luxe voor anderen.

Waar anderen berustten, daagde ik voor mezelf nog extra uit. Goed leek niet meer voldoende en voldoende kon nog altijd net iets extra.

Ik leefde op een constant mengsel van adrenaline, drive en koppigheid.

En het gekke was misschien dat ik mezelf en anderen wijsmaakte dat ik het geweldig vond.

Ik besef nu dat ik het vooral deed uit de honger om mezelf te bewijzen, omdat ik eindelijk het gevoel had dat ik ergens iets waard was.

Tegen 120 per uur en ik wilde alles zelf oplossen want wat ik zelf deed, deed ik beter.

Ik werd die man die twee telefoons tegelijk kon beantwoorden, mails verstuurde terwijl hij reed (slechte gewoonte, ik weet het...) en contracten opmaakte terwijl anderen koffie haalden

Nog snel even een klant ging bezoeken om 'dat kleine detail' recht te zetten en tussendoor collega's te hulp schoot, omdat ik vond dat iedereen mocht scoren.

Als iemand vroeg: "Kun jij even...?" zei ik al "Ja" voordat ze hun vraag hadden afgemaakt.

Niet omdat ik zo altruïstisch was maar omdat ik dacht dat alles wat ik zelf deed, goed zou zijn.

Sneller, juister, efficiënter, meer volgens mijn standaard, wat destijds ook betere resultaten opleverde.

Maar het was ook mijn grootste valkuil want hoe meer antwoorden je geeft, hoe meer vragen je krijgt.

Hoe meer werk je overneemt, hoe meer mensen werk naar jou schuiven en hoe sneller je wordt, hoe sneller alles wordt geëist.

En ik voedde dat monster alsof het mijn huisdier was.

De kick van winnen

Winnen werd mijn brandstof voor een onzichtbare versie van mezelf die elke dag riep: beter, sneller, harder, meer.

Getallen werden emoties en targets werden quasi-persoonlijke uitdagingen.

De dag was niet 'goed' of 'slecht' maar werd uitgedrukt in cijfers: +12% of -3%.

Ik leefde zoals anderen gamen, met levels, punten, XP, power-ups met een soort beschermende superman cape die me beschermde tegen kritiek.

En hé, geef toe, het is toch heerlijk als je wint, tot je beseft dat winnen in sommige bedrijven vooral betekent dat je nog meer werk krijgt, de donkere kant van 120 kilometer per uur

Veel bedrijven halen 'goed zijn' en 'vanzelfsprekend' constant